

Det er bekendt, at for nogle Aar siden var det stærkt paa Bane. Da var det Frederiksberg, der modfattede sig Indlemmelsen i Kjøbenhavn. Jeg har tænkt mig Muligheden af, at de mellemkommunale Bestatningsbestemmelser og Misfornøjelsen med dem kunde foranledige, at slige Skridt kom paa Tale. Jeg skal altsaa tage Anstand paa dette Spørgsmaal. Det forekommer mig ikke, at det skal rejsses enten af Ministeren eller af Rigsdagen; det skulde nærmest rejsses af vedkommende Kommuner. At det i øvrigt godt kan være, at der kunde være Tale om at give særskilte Lovbestemmelser om Frederiksbergs Ordning, benægter jeg slet ikke, saadanne har man jo nu. — Det ærede Medlem for Standerborg Amts 2den Valgkreds (Byriel Jensen), som fremhævede saa stærkt, at det var for stor en Myndighed, der var givet de vedkommende Formænd for de eventuelle Raad til at sætte Bestemmelser ud af Kraft, vil jeg gøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse er jo ganske parallel med de Bestemmelser, der findes i de nuværende Kommunallove, baade for Amtsraad, Sogneraad og Købstæder.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Byriel Jensen: Jeg vil tillade mig at foreslaa, at Forslaget bliver henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om kommunal Valgret og Valgbarhed for Kvinder.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2657 ff.)

Lovforslaget sættes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Trier): Det er næppe nødvendigt at tale vidtløftig om denne Sag, det er jo ingen

ny Sag, men en Sag, der er blevet gennemdrøftet atter og atter ogsaa her i Tinget. Den hører jo til de Spørgsmaal, der stadig melde sig paa ny, saa længe som de ikke ere førte igennem — det vil gaa her i Landet, ligesom det er gaaet i andre Lande paa det samme Omraade. Det, som ligger dybest i dette Spørgsmaal, er jo, at det er en Retfærdigheds Sag; det er den simple Sætning, man her søger at bringe til Anerkendelse, at de samme Forudsætninger og de samme Forpligtelser bør medføre de samme Rettigheder. Folketinget har jo allerede tidligere været lydhørt, baade for det naturlige Retfærdighedskrav, der ligger i selve Tanken, og for det Krav, der er kommet til Orde hos Kvindebefolkningen rundt omkring i Landet om denne Tanke's praktiske Gennemførelse. Man kunde jo over for den blotte Retfærdighedstanke sige, at den ganske vist er god nok i sig selv, men saa længe Jølesen af, at der er nogen Uretfærdighed til Stede, ikke gør sig gældende hos dem, der formentlig skulde lide under den, er Tiden ikke kommet til at gøre Alvor af Retfærdigheden. Men nu er det jo ikke længere siden end Vinteren 1888, at der skete en Henvendelse til Rigsdagen af ca. 20,000 Kvinder fra hele Landet, hos hvem Jølesen af denne Sags „paatrængende Nødvendighed“ var stærkt oppe. For saa vidt er jo de naturlige Betingelser til Stede for at føre Sagen igennem, naar man overhovedet anerkender, at den er retfærdig. Jeg skal derfor ikke gaa ind paa at tale om den i dens Almindelighed, men kun gøre opmærksom paa de Enkeltheder, hvori det foreliggende Forslag adstiller sig fra det, der i Foraaret 1888 blev vedtaget her i Tinget og herfra sendt til Landstinget. Det første Punkt, hvori Forskellen bestaar, er dette, at her i Forslaget er Valgbarheden taget med som et naturligt Tillæg for de Kvinder, hvem man tænker at give Valgret. Jeg tror, at saaledes som Forholdene have udviklet sig, maa det ogsaa siges at være baade rigtigt og naturligt. Det viser sig jo for Eksempel, at paa Island, hvor man tidligere har faaet kommunal Kvindevalgret gennemført, er man i Aar naaet til at vedtage, at Valgbarheden føjes til, og jeg kunde endogsaa tænke mig, at selv Mennesker, der ikke vilde gaa med til Valgretten, kunde godkende Valgbarhedens Betydning af lignende Grunde som dem, der gøre, at man i det politiske Liv anerkender Valgbarhedens Indtræden som berettiget, forinden man mener at kunne give Borgerne i Landet Valgret. Den samme Betragtning, som har gjort, at Mænd fra 25 til 30 Aarsalderen anses for at kunne være stiftede til at